

[Bertel Haarder]

på, at man skal have en fuldstændig fleksibilitet og bevægelighed på arbejdsmarkedet, sådan at også tjenestemænd uden unødigt skade skal kunne skifte job. Den målsætning, som for os var afgørende, og som var det, der fik os til at tage hele tjenestemandsproblemet op, vil jeg gerne høre om det konservative folkeparti deler, for det er det vigtigste punkt; det andet er jo mere et bogholderispørgsmål.

Jeg vil også tilslutte mig fru Grethe Philips ønske om at få alle regeringens forskellige sociale ønsker stillet op i en rækkefølge og et ønske om at se, hvordan budgetoverslagene i finansloven så kommer til at se ud i fremtiden. Man får nemt, hvis jeg må sige det lidt polemisk, den opfattelse, at regeringen i sin finanslov så at sige budgetterer med, at vi andre holder den på dydens vej, og at den derfor kan fremsætte alle mulige forslag og love alt muligt: hr. Tastesen kan love nogen noget, fru Ritt Bjerregaard nogle andre og hr. Albertsen nogle tredje, og så . . .

Formanden:

Det hedder undervisningsministeren, ikke Ritt Bjerregaard, og det hedder også hr. og fru; det glemmes ofte.

Bertel Haarder (V):

Undskyld. Dette blot for at understrege, at det altså somme tider kan være lidt utaknemmeligt for os andre at se, at man i aviser og andre steder siger, at nu er man rede til det, nu er man rede til det, men at der ikke er sat penge af til det, når vi får finanslovsforlaget. Det må man vist forstå vi siger noget om her fra talerstolen, og jeg synes ikke, økonomiministerens udlægning var til meget stor hjælp for os; så er det sagt.

Til allersidst vil jeg sige lidt om formen i disse lovforslag. Det er jo indviklede sager, og jeg synes, forslagene virker forholdsvis gennemtænkt – jeg vil ikke angribe indholdet i dem – men formen er utrolig upædagogisk og vanskelig tilgængelig, også meget mere end det er nødvendigt. Det kan forklares med langt enklere ord, hvis man tager fat på hver sag for sig og skriver en overskrift: her begynder et nyt kapitel, der handler om det. Selv om man så kommer til at gentage sig selv en enkelt gang, sker der ikke så meget ved det.

Lad mig også lige sige om denne nye opfindelse at lave sammenligning mellem den nugældende og den foreslåede lovgivning ved at skrive med stort og småt, sådan at bogstaverne oven i købet næsten er lige store, at det er noget, det er helt umuligt at operere med. Jeg må sidde og holde papiret langt væk fra mig for at kunne se, hvad der er med stort, og hvad der er med småt. Det vil jeg meget gerne have at vi hurtigst muligt får afskaffet. Det er svært nok endda.

Palle Simonsen (KF):

Jeg må konstatere, at hr. Albertsens optimisme faktisk er uden grænser. Hr. Albertsen har her for et øjeblik siden – sådan forstår jeg det – draget den konklusion, at der faktisk er flertal for de forslag, som regeringen har fremsat. Det turde nu nok være meget dristigt. Jeg må indrømme, at jeg har opfattet debatten sådan, at der hos partier, der udgør mere end et flertal her i Folketinget, er megen modstand f. eks. imod forslaget om regulering i forhold til erhvervsindkomster og mod mange andre ting. Jeg tror nu nok, socialdemokratiet vil komme til at erkende, at der er mange ting, man må bøje af over for, men det er jo også vilkårene for et fornuftigt udvalgsarbejde.

Hr. Albertsen siger, at økonomiministerens redegørelse var beroligende. Det er, som man tager det. Økonomiministeren sagde ikke så meget, men imellem sætningerne stod der alligevel ret klart, at hvis ikke vores samfundsøkonomiske situation af andre grunde bedres, bliver regeringen nødsaget til at øge skatterne også på grundlag af udpumpningen af denne lille milliard kroner. Sådan må jeg forstå økonomiministerens redegørelse. Det er jo dog ret stærkt i modstrid med, hvad hr. Albertsen har fortalt gennem den senere tid bl. a. i et interview i går i Politiken, hvor hr. Albertsen sagde, at pensionisternes forbrug ikke er særlig valutakrævende. Det kan man nok føre en meget interessant diskussion om, men tilbage står bare, at økonomiministerens tale, om end den var en lille smule uklar, alligevel siger, at man ikke kommer uden om en skatteforhøjelse, hvis der i øvrigt ikke er bedring i den økonomiske situation. Det er altså de vilkår, vi kommer til at arbejde under, og det skal vi bare gøre os klart under udvalgsarbejdet.